

Θέατρο - Θίασος Κυβέλης. «'Ολυμπία»,
«Τοπάζ».

Ἡ κ. Κυβέλη ἄρχισε στὰ «Διονύσια», πού ξαναβαφτίστηκαν καὶ πῆραν τόνομά της, τῆ θερινῆ περιόδο μὲ τὸ ἔργο τοῦ Μολνάρ «'Ολυμπία». Σάτυρα τῆς αὐλικῆς καμαρίλας τῆς ἄλλοτε ποτὲ δυαδικῆς μοναρχίας ἢ «'Ολυμπία» ἔχει ἄρκετὰ σκηρικὰ προτερήματα καὶ κυλάει ἀβίαστα, χωρὶς καμμιά ἔξαρση, ἀλλὰ καὶ χωρὶς καμμιά κατάπτωση ὡς τὸ τέλος. Ἡ ψυχολογία τῶν προσώπων τῆς αὐλῆς καλὴ, ὅσο κι' ἂν δίνεται παρατραβηγμένη, καταντάει ἀνιαρὴ στοὺς καιροὺς πού ζοῦμε κι' ἡ ἐκδίκηση τοῦ Οὐγγρου ἱλάρχου δὲν μπορεῖ νάχει γιὰ τοὺς σημερινοὺς Ἑλληνας θεατῆς κανένα ἐνδιαφέρον. Ο Μολνάρ, πού εἶναι Οὐγγαρέζος καὶ πού ἐκδικεῖται μαζὺ μὲ τὸν ἱλάρχό τους τὴν Αὐστριακὴ ἀριστοκρατία γιὰ τὴν ὑπεροπτικὴ καὶ προσβλητικὴ πολλὰς φορὲς στάση πού δειχνε στοὺς συμπατριῶτες του, μπορεῖ νάπρεπε νὰ γράψει μιὰ τέτοια σάτυρα à thèse, ἀλλὰ θάθελα νάξαιρα γιὰτὶ ὁ θίασος Κυβέλης τὴν ἀνέβασε καὶ μάλιστα στὴν ἀρχὴ τῆς περιόδου του. Ἄς εἶναι. Ἡ κ. Κυβέλη κράτησε μ' ἄρκετὴ χάρη καὶ εἰρωνία—εἶναι ἡ λέξη—τὸν ρόλο τῆς 'Ολυμπίας καὶ πλάϊ της ἡ κ. Ἀλκαίου δημιούργησε ἕναν ρόλο πάρα-πάνω μὲλο πού ὁ ρόλος τῆς δούκισσας στὸ ἔργο τοῦ Μολνάρ δὲν ἄξιζε τέτοια τιμὴ. Ἡ κ. καὶ ὁ κ. Τσαγανέας καὶ ἡ κ. Παυλογιάννη ἦταν εὐσχήμως ἀφανεῖς. Ὁ κ. Λεπενιώτης παρατράβηξε καὶ καραγκιοζοποίησε τὸ ρόλο του, ἀδικώντας ἔτσι τὸν ἑαυτό του. Μένει ὁ κ. Μπούρλος. Γι' αὐτὸν δὲν ἔχω παρὰ μιὰ συμπάθεια ἀπεριόριστη. Ἦταν ὑπὲρ πάντας τοὺς ἀπὸ καταβολῆς τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου «κρύους» ὁ θλιβερότερος κι' ἀναξιοπαθέστατος. Κι' ὅμως ὁ κ. Μπούρλος εἶναι μορφωμένος νέος καὶ ἀπὸ ἐτῶν φιλότεχνος. Δὲν ἔχει ἀποκτήσει—τόσα χρόνια φιλότεχνος—μιὰ κάποια αὐτοκριτικὴ; Δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβει ὅτι δὲν ἔχει οὔτε ὅσο ὁ κ. Πλούτης ταλέντο; Περίεργο. Τὸ καλλίτερο πού ἔχει νὰ κάνει εἶναι ν' ἀφίσει τὸ σανίδι ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα.

Γιὰ τὸ «Τοπάζ»—ἔργο πού δὲν ἔχει καμμιά ἀνώτερη πνοὴ οὔτε μεγάλῃ θεατρικότητα—περιορίζομαι ν' ἀναφέρω ὅτι παίχτηκε κάπως καλλίτερα ἀπὸ τὴν «'Ολυμπία».